

видѣ донъ Родриго и донъ Хименеса които влизваха въ винопродавницата.

— Вый тука, Естеване! рече първиятъ като му протегна ръка.

— Азъ същиятъ, донъ Родриге, рече момъкътъ като си предложи ръката.

— Има единъ вѣкъ какъ не съмъ та виждалъ, повтори донъ Родриго и му препоръча по обычая на онѣзи епоха донъ Хименеса. Що ви е, приложи той, видите ми са че страдате.

— Нищо, отговори Естеванъ съ тонъ който не потвърдѣваше думата му.

— Кръете отъ мене; а знаете че можете да са довърите на мене.

— Да; знаа тоже че сте най непримиримыйтъ непріятель на инквизиціята, но този младыйтъ господинъ...

— Младыйтъ този господинъ е честенъ рыцарь съ душа независима. Че какъ иначе бяхъ ви го представилъ за мой пріятель; кажѣте защо сте толкосъ прискърбенъ? готовы сме и двама да са присѣдинимъ на тебе.

— О! донъ Родриге! извика Естеванъ, живѣимъ въ чудовищенъ вѣкъ, правосъдіето е изгонено отъ лицето на земята!

— Защото е испаднало въ ръцѣтъ на калугеритѣ, рече Валеро.

— Можахте ли повѣрва, господа, че Петръ Арбуезъ недоволенъ съ затварянето на Севилския управитель въ тъмницата, но олувилъ и запрѣлъ и дъщеря му найблагодната отъ сичкитѣ Испанки?

— Дъщеря му! извика донъ Хименесъ де Херрера.

— О! рече стреснато Валеро, добръ ви бяхъ казалъ донъ Хименесе, че онзи день не ще миняше безъ коварство или друго подобно.